

ION ANDREI PUICAN

PIFONUL POMPILIU

ȘI

CĂLĂTORIA DINCOLO DE CURCUBEU

Această poveste este dedicată unui grup de pifoni șugubeți: Thea cea cuminte, Irina cea talentată, Lara cea creativă, Sophie cea veselă și Tudor cel curajos. Și tuturor pifonilor cu mii și mii de călătorii minunate pe care se pregătesc să le înceapă.

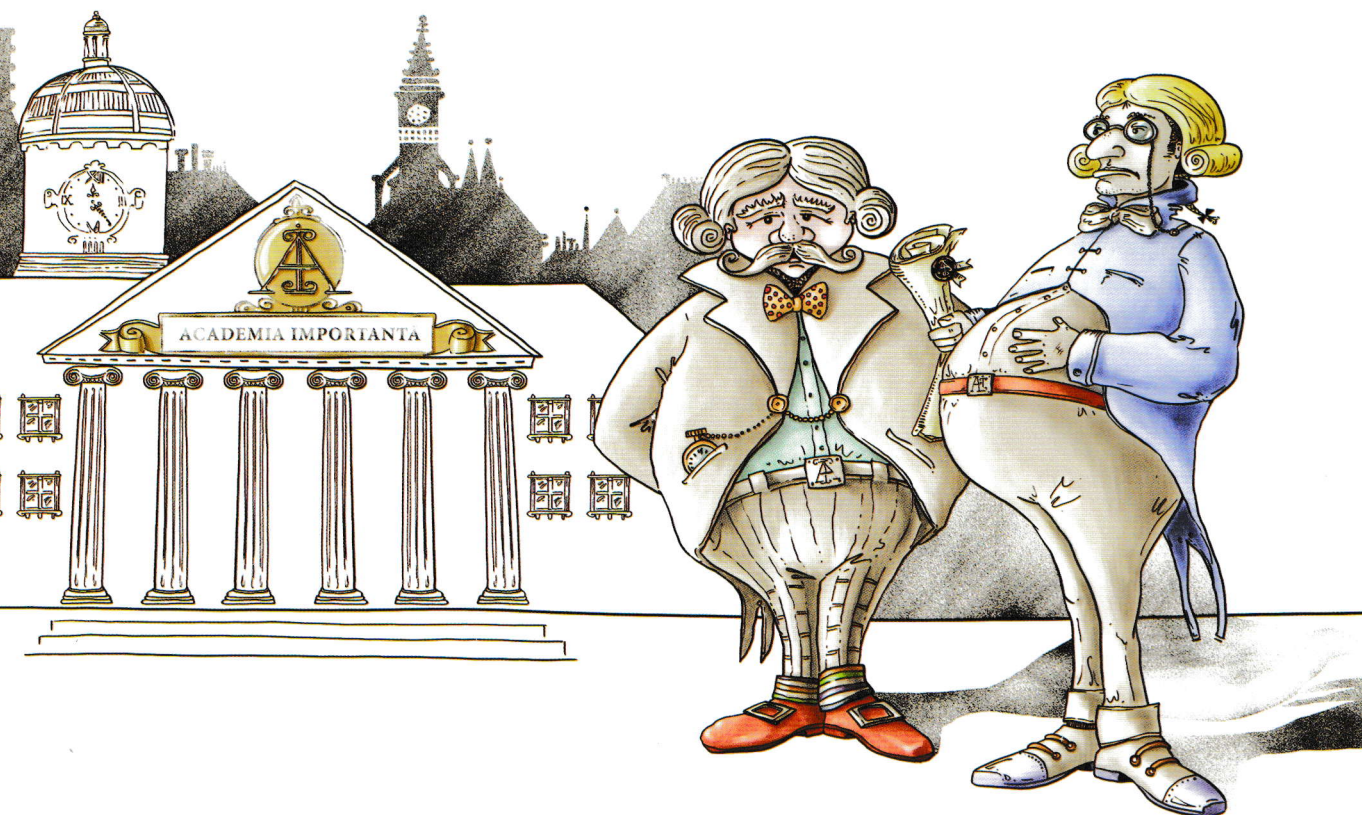
CU ILUSTRĂȚII DE
PADZI
DOINA ZAVADSKI
ȘI
ION ANDREI PUICAN

Dicționar explicativ

Pifon/pifoniță = creatură fantastică născută în vis; pifonul nu are o formă definită, acesta luând înfățișarea celei mai ascunse dorințe a persoanelor sau ființelor cu care intră în contact. Nu s-a înregistrat până acum nici o apariție precisă și demonstrată a vreunui pifon. Nu i s-a făcut nici o poză, nu a fost imortalizat în desen sau pictură, nu există nici o statuie sau mulaj al acestuia – din cauza formei și a înfățișării schimbătoare caracteristice pifonului. Până acum nu s-a identificat cu certitudine nici un exemplar. Au existat câteva zvonuri care au scandalizat Academia Importantă de Științe Naturale și i se mai atribuie un număr mereu schimbător de legende și cântece de leagăn.

Un singur lucru nu a fost niciodată contestat, controversat sau luat în glumă: existența pifonilor.

Rugăm și pe această cale ca orice informație legată de aparițiile pifonilor, orice imagine ce poate ajuta la stabilirea unor caracteristici exacte ale acestora sau orice altă idee care vă trece prin minte în legătură cu pifonii și modul lor de viață să ne-o transmiteți pe adresa: Redacția Științe Naturale Controversate, Str. Ingredientelor, nr. 13 bis, la demisol, Biroul Oval.

Pe la ora prânzului, într-o zi călduroasă, o fată ajunsese acasă după școală. Și pentru că era extrem de obosită de cât se jucase, pentru că o dureau obrazii roșii de cât râsese, și mai ales pentru că băuse un pahar mare de lapte cald cu ciocolată și miere, fetița se culcă după masă. Și trase un pui de somn. În timp ce dormea, porni o ploaie scurtă de vară. Ploaia era plină de stropi grași și zgomotoși. Era o ploaie veselă, care dură atât de puțin, încât păsările în zbor nici nu apucară să-și ude aripile.

Poate o fi fost de la ploaie sau poate de la veselia stropilor, poate din cauza unei păsări, sau pur și simplu așa trebuia să fie, dar, în timpul somnului, fetița a visat. Nu știm ce a visat și nici nu a spus nimănui. Dar din visul ei s-a născut Pifonul Pompiliu. Ea nu și-l mai amintea, pentru că dormea.

Pifonul Pompiliu era ca toți ceilalți pifoni. Avea și el un obiect al lui, prețios și norocos, avea un monoclu. Cum, nu știți?! Acel ochelar doar pentru un ochi, agățat de un lăntșor! Fără toartă sau suport de prins pe nas. Acel ochelar cu o singură lentilă pe care îl poți purta când pe ochiul stâng, când pe ochiul drept, depinde în ce dispoziție ești. Și Pompiliu purta cu mândrie monoculul său șic. De ce era acesta obiectul prețios și norocos al Pifonului Pompiliu? Poate pentru că sclipea frumos în bătaia razelor de soare. Sau poate pentru că se putea juca cu el, învărtind lăntșorul monoclului. Sau poate doar pentru că îl făcea să arate mai șic. Nu se știe și nici nu ne poticnim în aceste detalii. Povestea noastră este despre cu totul altceva.

Pompiliu era un pifon pufos, era și haios, dar cel mai mult era curios. Era ca un puf-pufos, luminos, cu sclipiri colorate din puf, cu piciorușe și mâini subțiri și zglobii, cu ochii mari și curioși. Pompiliu era haios și prietenos. Este un fapt cunoscut că toți pifonii sunt din fire curioși și vor să vadă și să știe tot. Dar Pompiliu era mult mai curios decât un pifon obișnuit.

Astfel, proaspăt născut din visul fetei, Pompiliu se întinse să se dezmorească. Pe urmă căscă prelung și se frecă la ochi. Apoi se uită cu interes și curiozitate în jur: la camera fetei, la tapetul colorat de pe pereți, la casa cu păpuși, la oglinda ovală cu ramă roșie, la grămada de plușuri nostime. În cele din urmă se uită pe fereastră, la ploaia scurtă de vară.

Văzând stropii grași și zgomotoși din ploaia veselă, Pifonul Pompiliu sări pe pervazul ferestrei. Privi înmărmurit la ploaia aceea de vară. Toate acestea, într-o clipă, pentru că oricum ploaia avea de gând să se oprească. Doar era o ploaie scurtă, de vară. Mai mult, ploaia voia să înceteze, nu care cumva să ude vreo pasăre care zbura. Pompiliu ieși pe fereastră, în ploaie. Voia să se împrietenească cu stropii aceia grași și zgomotoși, care-l distrau peste măsură.

— De ce râdeți cu atâta poftă? De ce râdeți așa de tare? întrebă uimit Pompiliu, râzând și el odată cu ei, fără măcar să știe de ce.

S-a demonstrat deja, în nenumărate rânduri, în cadrul Academiei Importante ce studiază Râsul, Plânsul și Strănutul și în cercuri mai selecte, că râsul este molipsitor. Dacă cineva râde cu poftă și cu toți dinții, persoanele care îl observă sunt predispuse să râdă și ele. Astfel, Râsul se perpetuează și invadează un număr cât mai mare de oameni, animale și ființe fantastice. Pentru că scopul ascuns al Râsului este să cucerească lumea! Dar despre toate acestea vom vorbi într-un articol mai amplu al Academiei, în ziarul care urmează să fie tipărit când cerneala se va opri din râs.

— Râdem! Râdem! Râdem foarte tare! spuse un strop dolofan.

— Râdem cu poftă! strigă voios un alt strop.

— Râdem în gura mare! completară hohotind alți stropi grași.

— Râdem pentru că suntem tare bucueroși! răspuseră în cor toți stropii zgomotoși.

— Și de ce vă bucurați?

Pompiliu era și mai curios și râdea și mai tare.

— Ne bucurăm pentru că suntem fericiți! chicotiră stropii.

— Bine-bine! Râdeți pentru că sunteți bucuroși pentru că sunteți fericiți... am înțeles! Dar de ce? Care este motivul acestui râs de bucurie pentru fericire?

Pompiliu era atât de curios, încât își pierdea răbdarea în așteptarea răspunsului. Și răbdarea oricum nu o luase cu el din visul fetei, ca să n-o piardă.

— Ne bucurăm și suntem fericiți pentru că o să apară Curcubeul!

Stropii grași și zgomotoși se opriră sincron, ca niște gimnaști cu măiestrie ce erau. Toți îl priveau veseli pe Pifonul Pompiliu. Unul dintre ei încă mai râdea, așteptând reacția pifonului. Pentru că Pompiliu, la auzul acestui răspuns, tăcu brusc. Apoi făcu ochii mari și gura mică-mică. Pompiliu se uita fix la toți stropii odată. Oftă și scoase o exclamație scurtă cu o voce pițigăiată, neobișnuită pentru el, dar pe care o folosea în momentele când era foarte emoționat.

— Ce vrei? întrebare în cor stropii, de data asta ei fiind cei plini de curiozitate.

— Vreau și eu! continuă Pompiliu cu un al treilea oftat pițigăiat.

— Ce vrei și tu?

Stropii își pierdeau răbdarea. Iar stropii aveau răbdarea cu ei. Se știe că nu poți învăța să zbori ca un strop vesel în ploaie dacă n-ai răbdare. Toți îl fixau pe Pompiliu, cu ochii mari și gurile mici-mici.

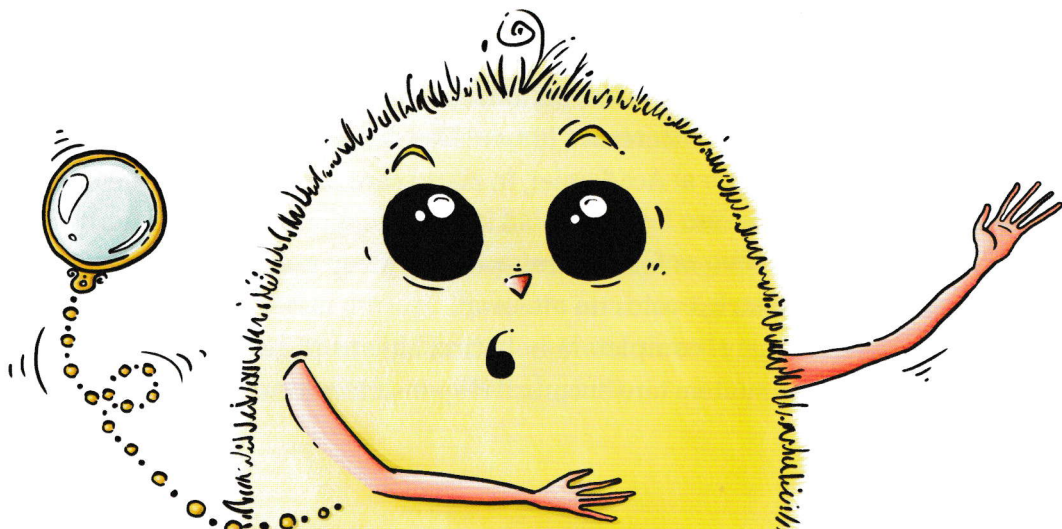
— Vreau să văd și eu Curcubeul!

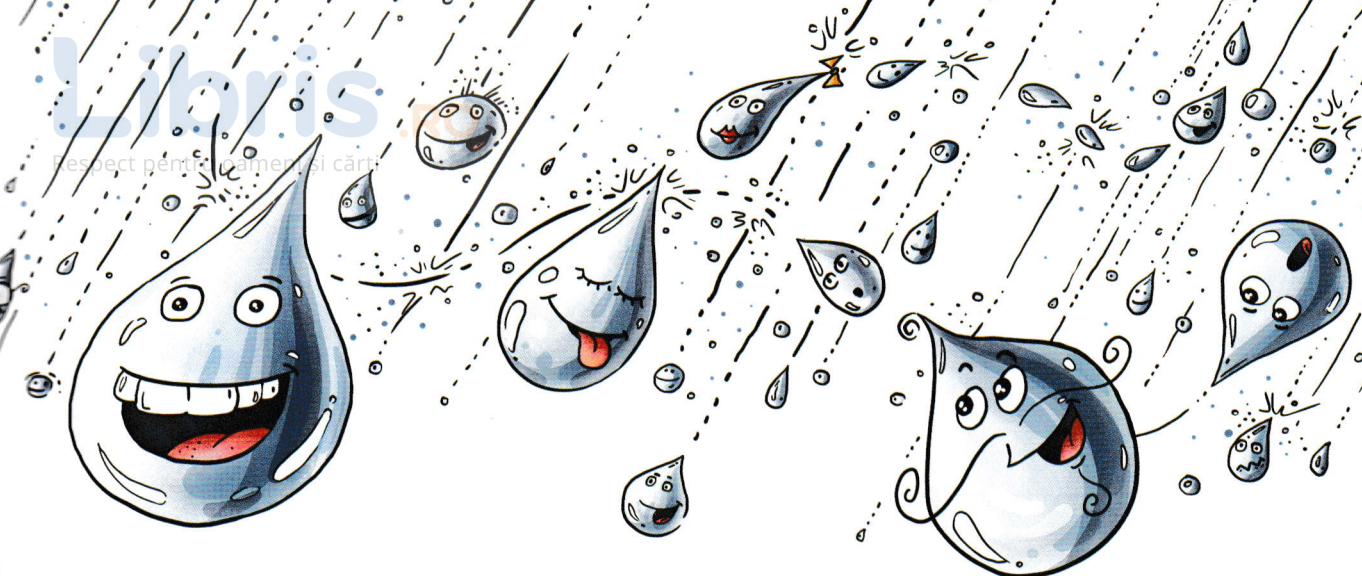
— Aaa! răsuară melodios stropii veseli. Păi, de ce nu spui așa! Vino cu noi, că acuși-acuși trebuie să apară! După ploaie, pentru că atunci apare Curcubeul.

Academia Importantă a demonstrat, printr-o teorie și o probă practică, apariția Curcubeului. Când Soarele este aproape de orizont și aerul e tot plin de vapori de apă, atunci se lasă văzut Curcubeul.

— Și este atât de frumos...

Toți stropii oftară melancolic în cor, cu ochi mici și guri mari-mari.

Bucuros de fericire, Pompiliu se duse cu stropii aceia veseli, așteptând să apară Curcubeul. Și, pentru că este un pifon, Pompiliu începu și el să plouă odată cu stropii, transformându-se într-un strop vesel. Un strop vesel cu lăntișor de care atârna monoclul, jucându-se în aer. Dorința cea mai mare a oricărui strop este să plouă... să cadă în zbor într-o ploaie de vară. Astfel, Pifonul Pompiliu luă înfățișarea unui strop.

Stropii își mai doresc să aterizeze pe pământ, într-un joc cu ceilalți stropi. De aceea sunt și așa de zgomotoși stropii unei ploii vesele de vară, fiindcă se joacă. Toți se întrec, ca într-un concurs, cine aterizează primul. Cine face cele mai spectaculoase acrobații în zbor. Și mereu se ciondănesc cum că un anume strop a fost mai rapid sau un altul nu a efectuat o aterizare conform normelor în vigoare.

Pompiliu participă și el la întrecerea stropilor. Începu să cadă prin aer formând o spirală. Câțiva stropi se opriră, înmărmuriți de agilitatea Pifonului-strop Pompiliu. Și, în timp ce se arcuia în spirală, lăntișorul monoclului forma o elice care îl propulsa și mai repede. Un strop exagerat de albastru încercă să-i taie calea. Pompiliu îl evită printr-o tumbă încheiată cu un triplu tulp grațios. Doi stropi perfect rotunzi se puseră de-a curmezișul ca să-l oprească pe Pifonul Pompiliu, care avansa în întrecere. Se știe că stropii sunt foarte competitivi. Pifonul-strop evită și acest obstacol printr-o altă tumbă dublă. Un strop mai gras și mai vesel îl observă pe pifon cum înainta și îi sări în față, spărgându-se în mulți stropi mici și zgomotoși. Era ca un zid de stropi în traiectoria pifonului. Pompiliu se încordă și se împinse în lăntișorul monoclului. Reuși să își ia atât de mult avânt, încât se răsuci peste zidul de stropi mici și zgomotoși. Apoi, din avântul pe care îl prinsese, Pifonul-strop Pompiliu mai făcu alte două acrobații. Șerpui printre ceilalți stropi, se învârti încă o dată și își răsuci lăntișorul monoclului ca să prindă viteză, aterizând printr-o ultimă acrobație demnă de Marele Cerc Rusesc de la Moscova. Această ultimă acrobație complicată nu putea fi executată de către nici unul dintre ceilalți stropi.

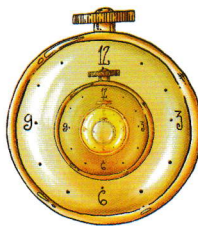

E de la sine înțeles că Pompiliu termină primul întrecerea. În timp ce ateriza, monoclul i se învârti de trei ori, făcându-i coborârea pe pământ și mai spectaculoasă. Stropii care îl urmăreau izbucniră în aplauze, laude și mici comentarii invidioase. Stropul exagerat de albastru spuse o replică plină de gelozie și admirație.

În tot acest timp, alți stropi aterizau și disputele continuau din ce în ce mai aprins. De aceea o ploaie de vară este așa de zgomotoasă, în caz că nu știți exact motivul. Dar toate aceste dispute sunt amicale și nici nu există, de fapt, un câștigător, chiar dacă stropii sunt atât de competitivi. Concursul de aterizări se reia la următoarea ploaie și tot așa... Nu se preconizează un final al acestei competiții și nici nu se dorește. Stropii ploilor de vară sunt așa de haioși, încât nu ne săturăm să îi privim sau să-i ascultăm cât sunt de zgomotoși. La următoarea ploaie de vară să fiți atenți la stropi. O să-mi dați dreptate.

Pifonul Pompiliu, în formă de strop cu monoclu, așteaptă alături de ceilalți stropi veseli până se termină ploaia. Adică repede. Până ateriză ultimul strop. Tot repede. Nemaifiind nimic de disputat odată cu încetarea răpăielii, se lasă liniștea caldă și umedă de după ploaie. Toți așteptau Curcubeul. Iar Curcubeul, frumos și colorat, apăru!

Se arcuia la orizont, spre soare, în admirația stropilor fericiți, a Pifonului Pompiliu și a celor câțiva trecători care se opriseră să îl privească.

IEPURELE SPECTRU

(CUM A AJUNS PIFONUL POMPILIU LA CURCUBEU)

Pe cer, departe, la Orizont, Curcubeu plutea ușor. Ca un imens pod colorat. După întrecerea istovitoare la care participase alături de stropii grași și zgomotoși ai ploii de vară, Pompiliu se odihnea. Și, fiind curios din fire, chiar mai curios decât ceilalți pifoni, lui Pompiliu îi apăru în minte o idee. De fapt, o întrebare. Cel mai exact, o curiozitate. Cât de mare este Curcubeu? De unde începe? Oare se termină undeva? Și dacă se termină, ce este acolo? Ce este dincolo de Curcubeu?

Pompiliu nici nu apucă bine să își formuleze toate aceste întrebări în cap, că un foșnet puternic îl întrerupse. Dintr-un tufiș cu multe flori de toate culorile țâșni agitat iepurele Spectru. Toți îl cunoaștem pe Spectru. Iepurele Spectru... cel cu incidentul cu Alice... Incidentul despre care nu se mai pomenește nimic, pentru că este un fapt deja încheiat și rezolvat. Cred că s-a și scris o carte despre asta, dar nu e treaba noastră. Iepurele Spectru alerga cu pași vioi către Curcubeu. Vioi și agitat. Făcând să foșnească tot ce întâlnea în cale.

Pifonul Pompiliu se transformă într-un ceas de buzunar cu monoclu. Un ceas de buzunar agățat cu un lanț de aur de un nasture. Iar de ceas un alt lăntișor, mult mai mic, de care era prins monoclu. Monoclu se bălăngănea în toate direcțiile din pricina alergării iepurelui Spectru. Și Pifonul-ceas de buzunar Pompiliu se trezi în vestonul de catifea cadrilată al iepurelui. Pompiliu se zgâlțâia ritmic din cauza săriturilor. Iar limbile sale de ceas de buzunar se roteau neîncetat. Arăta toate orele în același timp. Amețitor. Să nu mai punem la socoteală și micul monoclu, care se învârtea la fel de ritmic. Și mai amețitor.

— Of-of-of, nu îl ajung-ajung! Of-of-of! se văita agitat Spectru, în timp ce alerga spre Curcubeu.

— Tic! Pe cine nu ajungi? Tac! îl întrebă curios Pifonul-ceas Pompiliu, din buzunarul vestonului cadrilat.

— Of-of-of, cum nu știi-știi? E o mare nenorocire! Mare-mare! Of-of-of! continuă să se agite iepurele Spectru.

— Tic! Ce să știi? Care mare nenorocire? Tac!

Pompiliu nu înțelegea, și alergarea iepurelui îl dezorienta și mai tare. În plus, învârtitul monoclului îl gâdila.

— Of-of-of, Soarele! Trebuie să prind Soarele la Orizont! Și nu e timp-timp! Nu știi cumva cât e ceasul-ceasul? spuse iepurele privindu-l cu ochii mari.

Spectru avea urechile ciufulite de la alergare.

— Tic! Aaa... Nu îți pot spune exact. Tac!

Pompiliu se privea să citească ora, dar nu avea nici o șansă, fiindcă limbile se învârteau neîncetat.

— Dar unde ți-e ceasul? Tic! Ceasul tău de buzunar, pe care îl cunoaștem toți? Tac! îl întrebă nedumerit Pifonul-ceas Pompiliu pe iepure.

Îi era milă de el, fiindcă bietul iepure ofta încontinuu, în timp ce alerga spre Curcubeu.

— Of-of-of! Păi, să vezi-vezi...

Iepurele Spectru îi povesti pifonului pățania prin care trecuse. Alice, după incidentul despre care nu se mai pomenește nimic, îi luase vestitul său ceas de buzunar, din buzunar. Nu se știe dacă luase ceasul iepurelui intenționat sau din greșeală. Nici măcar Spectru nu știa ce să creadă. Iar Alice era acum plecată la Băi, unde se desfășura Conferința Internațională a Personajelor Feminine din Basme și Povești. Așadar, până se întorcea Alice de la conferință, Spectru nu mai avea ceas. Nu era o mare nenorocire, dar apărea o problemă:

pentru că nu mai știa ora exactă, Spectru nu mai putea să își pregătească seara patul de culcare și dimineața micul dejun la aceeași oră la care o făcuse dintotdeauna. Iar asta era de neconceput și debusolant deopotrivă. Trebuia să afle ora exactă. Spectru nu mai dormise de când plecase Alice. Nu se mai culcase la aceeași oră cum făcea de obicei, în patul său moale cu cearșafuri curate. Ațipise de câteva ori, ici-colo, de la atâta alergare, și visase aleatoriu și dezordonat, ceea ce este nefiresc pentru orice iepure, se știe. Și, în ultima vreme, dimineața nu-și mai luase micul său dejun obișnuit, pregătit cu minuțiozitate. Dimineața mânca grăbit, ceea ce iar se știe că nu face bine nimănui. Prin urmare, acum alerga să prindă Soarele la Orizont, astfel încât să poată să se trezească și să adoarmă odată cu Soarele. Voia să aibă programul regulat. Să își facă patul la aceeași oră și să aibă timp să-și pregătească minuțios micul dejun. Voia să știe cât este ora. Și nu mai avea ceas.

— Of-of-of! Acum vezi de ce trebuie să prind Soarele-Soarele? Nu mai e timp-timp! Cât să fie ceasul?

Iepurele Spectru vorbea grăbit, în timp ce alerga spre Orizont să ajungă Soarele.

Pifonul-ceas Pompiliu vru să îl ajute pe agitatul iepure. Mai ales că ofta așa de des, de țî se rupea inima. Dacă ar putea să îi spună ora exactă, iepurele Spectru s-ar liniști. Și-ar relua programul său obișnuit, pentru că ar ști ce oră este și ce face de obicei la acea oră. Ar putea să-și facă patul cu cearșafuri curate la ora la care îl face în fiecare zi. Și astfel ar dormi liniștit. Și s-ar trezi la aceeași oră în fiecare dimineață. Și-ar pregăti cu minuțiozitate micul dejun. Ca în oricare altă dimineață. Și nu ar mai fi așa de agitat. Și nici n-ar mai alerga să prindă Soarele la Orizont. Pentru că toți știm că așa ceva este cu neputință. Nu poți prinde Soarele, chiar dacă alergi repede ca un iepure. Dar Pompiliu nu voia să îi spună asta iepurelui ca să nu îl descurajeze și astfel să îl agite mai tare. Pompiliu trebuia să facă ceva să îl ajute pe Spectru. Cumva să reușească să-i spună cât este ora exactă.

